

„Ikke Spor,“ svarede Morten, hvem Dnkels Tale var aldeles gaadefuldt.

„Godt, min Dreng. Saa forholder Du Dig paa Poststationen, om Du kan komme paa Spor efter ham, som har skrevet Brevene. Og skulde det lykkes — det kan jo tænkes, er endog saa høist rimeligt — saa hilser Du ham fra mig, Particulier Kaufmann . . .“

„Stormgade 45, 1ste Sal, Døren tilhøire,“ tilføiede Morten kommenterende halv høit.

„Og siger ham,“ vedblev Dnkelen, „at ønsker han en Procces, saa er jeg villig, forstaaer Du?“

„Jo, jeg troer nok, at mine Søner ere dertil,“ svarede Morten, hvorpaa han tog Afsted, da han næste Morgen skulde reise.

Men nu vilde Eljebnen fremdeles, at der kort efter Mortens Afreise skulde komme Brev fra Margarethe, hvortil hun fortalte sin Fader det forefaldne og bad om hans Samtykke. Da Pastor Marker var en Ungdomsven af Kaufmann, og da denne desuden gennem sin Broder kjendte Carl som et ekkværdigt og slinkt Menneske, befordrede Telegraphen hurtigt Particulierens faderlige Velsignelse og et Løfte om, at han snart personligt vilde komme derud.

Da Morten havde naaet sit Bestemmelsessted, opsogte han Postforvalteren, der baade huskede og fortalte ham, at Brevet med den mærkelige Udskrift af to Bogstaver var blevet afleveret af Præstens Gaardsdreng. Her var nu Begyndelsen til Gaadens Løsning, og Morten besluttede, for snarest muligt at ende Sagen, at gjøre den lille Omvei og gjeft Præstegaarden, inden han tog hjem til Granholm. Da han nærmede sig Maalet for sin Vandring, traf han en Bonde-dreng, som var ifærd med at vandre Heste i Gadekæret. Morten mente, at her var en Recognoscering ikke at for-agte. Han stillede sig derfor med Ryggen op mod et gammelt Piletræ og betragtede i nogen Tid med Kjendermine Hestene. Derpaa gav han sig til at indlede en Samtale.

„Hvis ere de deilige Dyr?“ spurgte han.

„Det er jo Præstens,“ svarede Drengen.

„Saa — Du er maaffee fra Præstegaarden?“

„Ja, det er jeg vel.“

„Saa var det vel ogsaa Dig, der førleden bragte et Brev fra Præsten ned til Stationen?“

„Nei, det var ikke fra Præsten, var det ikke,“ svarede den Intet anende Dreng; „det var begribeligvis fra den unge Herre.“

„Naa ja, det var egentlig ogsaa det jeg meente,“ sagde Morten, der glædede sig over sin egen Kløgt. „Det var fra en af de unge Herrer.“

„Ja, vi har ikke uden den Samme.“

„Nei, jeg veed det nok,“ svarede Morten, der aldeles Intet vidste, og dermed gik han. Nu havde han faaet at vide, hvad han vilde, men han var ikke synderlig glad ved sit Erinde. Han havde jo ikke, som hans Onkel havde meent, med en „Sandstryger“ at gjøre, men med et vakker Menneske, som han havde truffet et Par Gange før. Han maatte imidlertid holde sit Løfte, gik derfor rask forbi den gjøende Vænfhund og spurgte en Pige, om han kunde faae Carl Marker i Tale. Da han var ført ind i hans Værelse, begyndte han:

„Jeg veed ikke, om jeg har den Ære at være kjendt? hm! Jeg er stud. med. & chir. M. Kaufmann.“

Carl havde den fornøielse og haabede, at han befandt sig vel.

„Taf, efter Omstændighederne taaleligt,“ svarede Morten, der havde sat sig og med Spidfen af sin Stol tegnede Figurer paa Gulvet. Efter en Pause og et Par Rømninger tog han endelig Ordet: „Sige vent ud sagt, er det en lidt egen Sag, for hvis Skyld jeg er kommen her. Men De vil vist indrømme mig, at to unge Videnskabsmænd som De og jeg med No kunne afhandle selv særegne Materier.“

„Ganste vist,“ svarede Carl, „det haaber jeg, at vi kunne, kjendt jeg ikke tør kalde mig Videnskabsmand.“

„Smellem os sagt,“ vedblev Morten, „tyde visse Resultater ved en vis, mindre vigtig Examen paa noget Eignende for mit Vedkommende. Dog til Sagen. Jeg kommer som et Slags Herold fra en ung Dame, eller rettere fra en ung Dames Fader.“

„En Herold — og til mig!“ udbød Carl!

„Netop. I Kraft af denne Stilling haaber jeg, at De undskylder det tilsyneladende Næsvise i følgende Spørgsmaal: Har De skrevet to Breve til en Fruen M. K.?”

Drods sin Forbauselse svarede Carl: „Jo jeg har.“

„Da jeg deels staaer i nært Slægtskabsforhold til vedkommende unge Dame, deels er her i Egenkab af Herold, haaber jeg, at De ogsaa tilgiver det næste Spørgsmaal: Hvorfor skrev De?“

„Ganste simpelt for at svare paa et Par Skrivelser, jeg modtog fra hende.“

„Fra hende? Det er umuligt,“ sagde Morten, „det maa være en Misforstaaelse.“

„Da har jeg dog Brevene og kan vise Dem,“ svarede Carl. „Men skulde det beroe paa en Feiltagelse, beder jeg Dem overbringe min Undskyldning, idet jeg tilføier, at jeg for Fremtiden skal afholde mig fra ethvert lignende Skridt.“

Hermed var Sagen afgjort. Morten var glad over saa let at have tilendebragt sin Commission, og Carl, fordi han nu vidste, at han ikke stod i fjerneste Forbindelse med nogen som helst M. K., da hans smaa Biletter vare havnede paa urette Sted. Een Grund endnu havde Carl til at være glad. Samme Dag var han nemlig bleven færdig med Arbeidet til Ministeriet, og havde besluttet ufortøvet at kjøre over til Granholm. En halv Time senere holdt Vognen for Døren, og han og Morten rullede bort.

Glæden over at see de to Gjester var stor. Men større blev Forbauselsen, da Carl, efterat Margarethe havde fortalt ham, at hendes Faders bejaende Svar var ankommet, høitideligt ved Middagsbordet declarerede Forlovelsen. Nu blev der en Spørgen og Svaren, som aldrig syntes at ville faae Ende. Alles Ansigtet straalede af Glæde, og Solen tog Deel i den almindelige Fornøielse ved at sinne med en usædvanlig Klarhed. Det var, som om den havde lagt an paa at lokke den muntre Kreds ud fra Værelserne, og det lykkedes. Fruen tog Desjerten, Kaufmann og Morten Vinen, og de Andre Glas og Tallerkener, og i et høitideligt Betslag drog Selskabet ud i Haven og leirede sig paa et styggesfuldt Sted.

„Det er sandt, Morten,“ sagde Proprietæren, da de havde siddet lidt, „hvoreledes kom Du egentlig til at kjøre herhen i Præstens Vogn?“

„Naa,“ sagde den Tilstalte, medens han stjænkede sig et Glas Vin, „jeg havde nogle Forretninger med Hr. Marker.“

„Forretninger?“ indvendte Kaufmann, der ikke kunde tænke sig, at Morten og Forretninger kunde have Noget at bestille med hinanden.

„Ladler De, at jeg forklarer Sagen,“ sagde Carl. „Jeg skylder desuden at aflægge Margarethe Regnskab.“ Og nu fortalte han om Brevene, han havde modtaget, og Brevene, han havde skrevet; om Mødet i Sporvognen, Silkebaandet, Duen osv., Altsammen under stor Munterhed.

„Hvad hører jeg!“ sagde Margarethe. „Har Du skrevet disse Breve til mig?“

„Til Dig!“ udbød Carl. „Nei, til en eller anden ube-kjendt Deilighed, som boer i Stormgade.“

„Men Herregud, M. K. siger jo Margarethe Kaufmann, og Bemeldte Deilighed, som Du kalder hende, boer i Stormgade og har faaet Brevene.“

„Det er jo næsten utroligt, at Tilfældet kan indrette Alt saa nydeligt, som her.“

„Med Forlov,“ spurgte Morten, der i det sidste Kvarterstid havde haft noget Hemmelighedsfuldt ved sig, „hvorfor valgte De just denne Adresse?“

„Hvorfor? Naturligvis fordi den stod bag paa det andet Brev, jeg modtog. Jeg sagde Dem jo før, at jeg en Dag sad i Biolstræde 32 —“

„Biolstræde 32!“ raabte Morten og brast i en Stogger-latter. „Nei, det er mageløst. Naa jeg nu udbede mig Ordet, saa skal De blot høre. Scenen er en Café, Liden kort efter at jeg var falden sjette Gang til Cantussen.“

Her kom en kort Afbrydelse, ved at Proprietæren fik et Anfald af tør Hoste, som Morten anbefalede ham at fordrive ved at drikke noget Vin.

„En Dag,“ vedblev Morten, „sad jeg og læste Adresse-avisen. Engang imellem læser jeg nemlig Bladene, da jeg synes, at man bør følge med Tiden. Der traf jeg paa en Bekjendtgørelse fra en ung Herre, der ønskede at correspondere med en ung, dannet Dame. Da min Haandskrift saa temmelig ligner en Dames, og da her forelaa en smuk Leilighed til Dvælsel i Modersmaalet, indlod jeg mig paa Correspondancen. Min ubekjendte Tilbeder boede netop i Biolstræde 32 og havde opgivet E. M. som sit Mærke. Jeg opgav M. K., Begyndelsesbogstavene i mit Navn, og dermed begyndte der en Række erotiske Udgydelser, hvis Værd maaffee vilde være blevet forringet Noget, hvis E. M. havde vidst, at hans „dyrebare Veninde M. K.“ røg Pibe, medens hun skrev. Imidlertid flyttede min beundrende Ven, hvilket jeg først fik at vide, efterat jeg havde tilsagt ham — eller, paa Grund af Misforstaaelsen, Dem — til Stevnevædet i Sporvognen.“

„Men hvoreledes kom der da til at staae Huusnummeret i Stormgade i det andet Brev?“ spurgte Emilie.

„Ja, det veed jeg ikke. Biletten skrev jeg en Dag paa Dnkels Contoir, og Papiret maa, uden at jeg vidste det, have haft den omtalte Paa-skrift.“

„Og anede Du ikke Uraad?“ spurgte Margarethe.

„Nei,“ svarede Morten. „Det første Brev saae jeg slet ikke og troede, at Udskriften havde været med dit fulde Navn. Og kjendt jeg jo nok studiede lidt ved at see mit Mærke udenpaa den anden Convolut, tænkte jeg ikke videre derover, da hverken Haandskrift eller Adresse vare de samme, som paa mine Breve, og da de desuden passede paa Dig.“

Midt under den almindelige Munterhed reiste Proprietæren sig op. „Naa jeg ikke foreslaae,“ sagde han, „at vi tømme et Glas, da nu den rigtige E. M. har fundet den rigtige M. K., og af Hjertet ønske dem til Lykke. Morten skal til Straf for al den Forvirring, han har afdkommet, ride over til Præstegaarden og hente min gamle Ven og

hans Kone. De bør ikke faaves ved den store Glædesfest, som idag fejres her i huset.“

Prindsen og Prindsessen af Wales paa Nilen.

Egypten er vel kun en uhyre Sand- og Steenørken, gennem hvilken Nilen snør sig som en med frugtbare Ugre bræmmet Kæmpeslange — den yderligste Armod Side om Side med den største Velstand. Men i Sandet staae Min-der om Oldtidsherfernes Vælde og ved Bloden ligge mærkelige Byer, medens den selv er et Naturens Vidunder ved sin Vægt og Aftagen, der betinge Algeriandets Frugtbarhed.

Disse Egne have D. K. S. Prindsen og Prindsessen af Wales taget i Diesyn i afvigte Maaned. Prindsen har allerede engang tidligere, for syv Aar siden, besøgt Landet, men for „Søfongens Datter“ var Alt nyt; her skuede hun for første Gang Østerlandenes Herlighed og tilbragte en stor Deel af Maaneden med en Reise paa Floden for at see Naturen og de berømte Vandfald.

Paa denne Reise benyttedes en særligt dertil indrettet Klobbaad — „Dahabieh“ kaldes en saadan Anstalt — der til Ære for Prindsessen havde faaet Navnet „Skandria“, eller Alexandria paa vort Maal. Dens Indre var meget elegant udstyret som en Række Værelser, hvori der var opstillet Divaner med blaat Silkebetræk, og i Salonen stod et Kortepiano. Den havde hverken Dampmaskine eller Kjøkken ombord, men bugseredes af et Dampskib, som tillige tjente Følget til Opholdssted, medens et andet Dampskib førte Kjøkkenet. Den lille Escadre talte ialt fem Dampbaade; foruden de nævnte to benyttedes nemlig en tredje af Hertugen af Sutherland med Folge, og en fjerde af en Pascha, der passede paa dem Altesammen, medens en femte fulgte med som Reserve. Reisen gik især temmelig langsomt, da Vandstanden var lav og nogle af Skibene af den Aarsag kom paa Grund; endel Sintelse foranledigedes ogsaa ved den for Bekvemmeligheds Skyld trufne Anordning, at Kjøkken-fartøiet ved Spisetidene bragtes tilankers Side om Side med „Skandria“; desuden laa hele Flaaden stille om Natten, fordi alle Dampskibe paa Nilen skulle ankre op ved Solnedgang, og ikke maae fortsætte Reisen før Daggrø. Næsten samtidigt med D. K. Høiheders Afreise fra Cairo, den 6te f. M., blev Beiret flet, hvilket vedvarede op ad Floden, hvor de fik stærk Modvind og indhylledes i Skyer af Sand og Støv; men Prindsessen gjorde alligevel smaa Rotoure med Hertugen af Sutherland og endel af sit Folge, medens Prindsen søgte Anvendelse for sit Arsenal af alle slags Skydevaaben og Net til Crocobilfangst.

Efter Bestemmelsen vilde de høie Herfæder i de første Dage af denne Maaned atter være i Cairo, hvor Vicekongen i Lørdags havde arrangeret et Bal for dem.

En Svipstour til Sorrent.

I et tidligere Nummer af dette Blad fandtes et Par Biletter af Befordringsvæsenet i det Neapolitanke, og Texten omfattede nærmest Beskrivelsen af en af de farligste Kjender for den Rejsende der: Droschkedriften. Lad os forlade den larmende By med dens Tusinder af øksesløse Mennesker og gjøre en Svipstour til Sorrent. Vi kjøre i tredje Klasse, thi dens store Vogne, aabne til Siderne, ere de behageligste i Varmen og give fri Udsigt. Vi ville først kaste et Blik paa vore Rejsesammerater; see de tre geistlige Herrer, som lade Cigaretterne smage sig godt, imedens Sludderen gaar sigden om yderst verbale Sager; Drengen, der følger med, iført samme Dragt som de, giver næsvist og høirøstet sit Besyv med. See den snakkelsalige Borgermand med sine store Tænder og sit aabne, leende Ansigt, der som Gut-tapercha former sig efter hvad han siger; den lyttende Madam, i hvis Ansigt hans Fortælling afspæiler sig, følger ham med Lader og Udbræk. Der sidde et Par unge Damer og en Herre, vistnok den Enes Mand, at dømme efter det fortrolige Forhold imellem dem; see hvor deilig hendes Ansigt er formet, og hvor talende hendes sorte Dine med de lange Dienshaar ere, see den plastiske, store Form i hele hendes Stabning. Men hun har allerede lagt Mærke til at vi betragte hende, og naar hun vender sig om til sin Mand, streifer hendes Blik — ikke med Uvilje — os. Hift sidder en Somling Bønder med deres Tvarstæffe, de grove blaae Klæder, de veirflagne, alvorlige Ansigt; den lille hvide Hue er trukken langt ned i Nækken under Hatten. Tæt ved os sidder en snavset Tyr; pas derfor paa din Reisetaske og Stof!

Vi have passeret de fjedelige Fabriker, Kaserer og By-marker; det deilige, friske Hav ruller tæt ved os, paa den anden Side kneiser Vesuv, og nu standse vi allerede ved Portici. Den flade Strand ved Siden af ligger et godt Stykke dybere end vi, i Havnen gyngende endel af de store Baade med den lange Stang til Vatinfæilet, og Opstanderne i Stavnene, prydede med Helgenbilleder. Nede paa Stranden er der Liv af Biskere; Drengene ligge nøgne i det sorte Sand